

Brudte løfter

L. A. Cédre

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Korrektur: Maria Fuhlendorff

Omslag: miblant.com

Layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

2. udgave, 1. oplag 2024

ISBN 978-87-94320-14-6

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

Bruette Lefter

L. A. CÉDRE

HI READER

”Nu hører du efter knægt!” afbryder han og slår i bordet med knyttet næve. Vibrationerne får vandet til at skvulpe i glassene. ”Jeg betalte dine bøger, din skole, dit udstyr, dine sommerleje ... Jeg ordnede endda dit lille ... *problem*. Og det eneste, jeg forventer til gengæld, er, at du opfører dig som en ægte Sauveterre. Er det forstået?”

Det får selvfølgelig mor til at skutte sig i sædet. Min bror bliver bare ved med at skære i kødet, lader os tale og glemmer alt om den rolle, han spiller – kunne spille – i alt det her. Sjældent har en mand betragtet sine dampede bønner med så stor interesse.

Der er en lang pause, hvor ingen siger noget, men far bliver ved med at kigge på mig, hænderne fladt placeret på bordet mellem os. Mor kigger fra ham til mig, så til min bror. Tigger ham lydløst om at træde ind. Bryde mønsteret. Men der er ikke noget, nogen kan sige, der vil standse den tilbagevendende diskussion. Der er ikke noget, nogen kan sige, der nogensinde vil udviske min fars skuffelse over mig.

”Kyllingen er skøn,” komplimenterer Théo i stedet mor, der sender et forsagt smil som svar. Det var *så* meget ikke den ønskede redning.

”Mere sovs?” spørger hun alligevel og rækker den håndmalede, hvide sovseskål frem mod ham. Den, som oldemor forærede hende, dengang hun blev inkluderet i Sauveterre-familien.

De to samtaler, der foregår tværs hen over bordet, er så aparte i deres forskellighed, at jeg er lige ved at le højt.

"Er det forstået, Louis?" gentager far.

Jeg møder hans blik, der har den samme grå farve som mit. Vi ser hinanden lige i øjnene.

"Det er ikke den rigtige vej at gå. Lad os nu gøre, som Théo siger – prøve noget nyt, vende bøtten," siger jeg langsomt, langt roligere, end jeg i virkeligheden er. Min kæbe er sammenbidt, og tænderne gnider mod hinanden bag læberne.

Dét får endelig brormand til at kigge op fra tallerkenen. Som et dådyr, fanget i billygternes skær, stirrer han frem og tilbage mellem mig og far.

"Vi ville elske at hjælpe med at føre den videre," blander Camille sig sødt fra sin plads ved siden af Théo. De røde læber sender begge mine forældre et varmt smil, der tigger dem om at lade middagen fortsætte i fred og fordragelighed. Tigger far om rent faktisk at overveje dén mulighed.

"Og hvor længe er det lige, du har dannet par med min søn?" spørger far spydigt og stanger det uskyldige kyllingebryst på tallerkenen så hårdt, at porcelænet klirrer.

"Seks måneder."

"Så det er altså ikke seriøst." Ordene falder uden så meget som et blik på hende. Han skærer brutalt i det lyse kød, tygger med sammenpressede læber.

Hendes blå øjne skinner, og hun blinker hurtigt, som forsøger hun at holde tårene borte.

"Louis," indvender mor blødt, men bringes til tavshed med et enkelt blik. Så vender familiens overhoved opmærksomheden tilbage mod mig.

"Er det forstået?" gentager far nu for tredje gang. Ansigtet er mørkt og hårdt. Kæberne lige så spændte som mine egne.

Jeg knytter næverne under bordet. Tvinger fingrene op og i et

par gange. Jeg ved, hvad der forventes af mig. At jeg nikker. Siger ja til hans ordrer om stedets gøren og laden. Og jeg burde gøre det. Der kommer alligevel ikke noget ud af ikke at gøre det.

Jeg hader ham, tænker jeg. Jeg hader alt, han står for. Jeg hader alt, hvad han gør ved mig.

"Nej," siger jeg blot og rejser mig. Kaster den hvide stofserviet ved siden af min tallerken og sender mor et undskyldende smil. Mine ben fører mig langsomt hen over terrassen med stive skridt.

"Louis!"

Jeg vender mig rundt. Betragter manden, jeg engang så op til. Slægtens ældste medlem, som gav sit navn videre til mig. For den slags gør man her på egnen. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange jeg har siddet på hans skuldre, når vi bevægede os rundt i druemarkerne. Eller hvor mange gange han har kærtegnet de tunge egetræstønder i kældrene og fortalt mig alt om harmoniseringen, fremvist den karakteristiske gyldenbrune farve på den franske eau de vie, som om den skulle være noget helt og aldeles livsomvæltende.

Alt sammen forgæves. Hans ældste søn er en skændsel på stamtræet. Uden interesse for familiens slægtsgård eller de dyre dråber. Uden interesse for historien om bønderne fra 1700-tallet, de historiske distrikter og de helt rigtige druer fra Charente-distriktets venstre side mellem Cognac og Jarnac.

Rend mig i traditionerne! Giv mig noget andet. Hvad som helst. Alt andet end det her latterlige, oldnordiske foretagende.

"De smukke sejlruiter gennem de maleriske byer, som emmer af historie, er blevet ret populære," pipper Théo spagt i en sidste krampetrækning. "Der er masser af muligheder for udvikling."

Far ignorerer ham selvfølgelig, præcis som altid. At familiens yngste skulle overtage forretningen, er lige så urealistisk som at modernisere de gammeldags egetræstønder.

Fuck. Det. Hele.

Jeg kunne ikke forestille mig nogen bedre end Théo og Camille til at styre stedet. De to er det fødte magtpar og kunne gøre underværker her. Droppe fars gamle prædikener og støvede ideer om, at "alt, man behøver, er navnet". Føre stedet ind i det nye årtusinde, der ikke er helt så nyt længere. Og ikke mindst *vil* de det. Modsat mig.

"Louis?" Trods den spørgende tone er det alt andet end et spørgsmål. Det er en ordre. En ordre om at rette ind og gøre, hvad der forventes af mig.

Terrassen er stille som graven. Mor piller nervøst ved sit ærme. Théo er endelig holdt op med at spise. Camilles gaffel har skubbet den samme grønne bønne rundt i sovsen de seneste minutter.

Men jeg orker ikke at tale mere. Jeg mener, hvad er pointen? Vi har aldrig en samtale. Kun envejskommunikation, hvor han udstikker ordrer, og jeg forventes at rette ind.

Jeg tager trappen i to spring og kigger mig ikke tilbage, da jeg med hastige skridt forlader grunden langs hovedhuset, og perlestenene kort efter knaser under mine støvlesåler. Verden foran mig sløres og glider sammen i en bølge af sommergrønne nuancer, da jeg starter motorcyklen og sætter kurs sydpå, til den nærmeste by af en størrelse, hvor der er en chance for at møde nogen, man ikke allerede kender. Møde nogen, man aldrig kommer til at se igen.

Fuck ham. Og fuck min tilværelse. Jeg hader, at jeg konstant står i gæld til ham. Altid skal høre for fortiden. Selv når intet er min skyld, er det mig, der betaler prisen. Først den dag, manden dør, vil der være en minimal chance for, at jeg bliver gældfri. At jeg bliver herre over mit eget liv.

Hvis bare det var snart ...